

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ТИХО ТЕЧАЩИТЕ СИЛОАМСКИ ВОДИ

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти.....	3
1. Видението с шума в Небето.....	8
2. Видението с водите на Ефрат	13
3. Видението с шума на отстъпилите църкви.....	19
4. Тишината на Смирението	25

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Сега в ръцете ти е попаднала една по-особена книга. Една необикновена книга. Един духовен поглед върху състоянието на нашия дух, от което зависи състоянието на целия ни живот. През последните години на моето общение с Господ аз получих видения, които радикално промениха отношението ми към света, ближните и Бога. Аз разбрах, че колкото по-свят и превъзвишен е нашият Небесен Отец, с толкова по-страшни окови светът задържа онези, които отхвърлят протегнатата Божия ръка. Нещо повече - от самото ми наблюдение върху човеците чрез изобилното Божие помазание аз проумях, че те са не просто пленници, но жертви на духа на света. И в момента на моето разбиране Исус ме накара да наблюдавам собствения си живот, за да го съпоставя с живота на онези, които не искаха да приемат радикалния призив на Божия Глас. Това наблюдение беше дълго и изморително за мен. Колкото повече се вирах в белезите на собствения си живот, толкова по-сериозно той се различаваше от живота на останалите. Даже дойде миг, в който дори не исках да наблюдавам живота си, понеже изводите ме караха да се чувствам откъснат от всички.

Да, братко мой! Защото сърцето ми забеляза един белег, който през всичките години на общението ми с Исус беше стоял като невидима пелена над духа ми. И този белег беше тишината...

Връщайки се назад в годините аз виждах как цялото ми същество се е стремило към тишината. Защото нямаше дори една книга, която да бях написал в шум или сред злобата и напрежението на дните. Напротив - аз превърнах нощите си в дни. Защото именно нощем, когато гласовете на всичко се умълчаваха, Исус идваше в сърцето ми като слънце. Лъчите Му докосваха всички кътчета на сърцето ми. А всред Господната Светлина очите ми проглеждаха, за да видят невидимото и утаеното. И ако преди аз просто се радвах на това, че Исус ме посещава, за да говори на сърцето ми, то сега Сам Той ме накара да видя не просто Неговото благоволение, но атмосферата на самото ми общение с Него. А тази атмосфера беше пропита от тишина. Тишина, толкова по-реална от естествената, щото разбрах, че

самата тя е състояние на моя дух. И именно поради тишината в духа ми е било възможно и чуването на Божия Глас и явяването на Исус в сърцето ми. А тогава, в мига на моето разбиране за тишината, Исус отново беше до мен, като ми каза:

“Аз дадох много на братята и сестрите Си чрез теб. Но сега искам пълното ти смирение. За да дам на онези, които вярват в Мен, едно от най-големите богатства за сърцето. Богатството да чувате Моя Глас! Да го чувате не в определени мигове и на определени места, но винаги и навсякъде.

Как смяташ? Възможно ли е това? Възможно ли е човек така да Ме следва и да Ми се покорява, щото винаги и навсякъде да чува Моя Глас? Не своя си глас или гласа на околните, не гласа на плътта или гласа на света, но Моя Глас...”

Слушах Исус и знаех, че Той чака да Му отговоря. Затова Му казах:

“Господи, сигурно е възможно да чувам само Твоя Глас. Но признавам пред Теб, че твърде често оставам вън от Гласа Ти. Тогава сърцето ми е твърде много утеснено поради многото други гласове, които е трябвало да слуша...”

“А какво е нужно, за да чуваш Гласа Ми? Коя е най-добрата обстановка, за да чуеш нечий глас? Не е ли това тишината? Защото кой би чул онова, което му говорят, ако слухът му е раздразнен поради многото шум? Не трябва ли тогава такъв човек да потърси тишината, за да чуе ясно онова, което му се говори? Разбираш ли тогава, че ако Аз съм говорил през всички тези години на сърцето ти и духа ти, то е, понеже ти си търсил тишината, за да Ме чуеш?

Не просто тишината за плътта, но тишината за духа!

Помисли тогава защо Моето Евангелие е именно Блага Вест? Не затова ли, за да я чуят уши и да я проповядват устни? Но кои уши биха чули Благата вест? И кои устни биха я проповядвали?”

“Исусе, явно е, че за Твоето Евангелие ни е нужна тишина. Толкова голяма тишина, щото да чуем Гласа от Небето...”

“Припомни си тогава как приеха Този Глас от Небето онези овчари, които първи имаха прекрасната привилегия да чуят Благата Вест?”

“Исусе! Има една прекрасна песен, с която Божият народ се прекланя пред Твоето Рождение на земята. Тя започва с думите:

“Тиха нощ, Свята нощ...”

“Именно тиха, Стефане! Защото ако нещо не е тихо, то никак не може да бъде Свято. Защото ето това е изгубила Църквата Ми и днес трябва да си възвърне, за да бъде наистина Свята пред Лицето на Отца Ми. Онази тишина, с която всички сърца признават, че имат нужда само от едно и то е Гласът Господен. Онази тишина, с която всички сърца мълчаливо коленичат пред Бога. Защото Бог говори само тогава, когато другите мълчат. Но ако другите говорят, Той мълчи.

Сега разбираш ли още по-добре защо през всичките дни на общение с Мен си търсил тишината? И как бих излял в сърцето ти всичкото Небесно Миро и цялата Небесна пълнота, ако сърцето ти не беше пребъдвало в тишината?

Но ето, по причина на това, че смири сърцето си и мълча пред Мен, то затова Аз говорих. А да мълчиш тогава, когато всички край теб говорят и да търсиш тишина тогава, когато всички край теб предпочитат шум - ето това е да платиш цената, за да бъдеш съд, в който Божият Глас излива думите Си. А Този Божий Глас отдавна е заявил в Словото Си къде се намират местата на духовната тишина и Съвършеното Божие благоволение. Ето за това място ще ти дам да говориш в тази книга. За тихо течащите Силоамски води, в които отсега и до века ще пребъдват всички тихи сърца. Защото, спомни си, какво гласеше псаломът на Давид? И как Божият помазаник изяви белезите на Съвършеното Божие благоволение?”

Думите на Исус бяха така изречени, щото в себе си знаех кой е този псалом. Затова отговорих на Господ:

“Исусе! Твоят помазаник заяви в прекрасния си псалом, като каза:

“Господ е пастир мой; няма да остана в нужда. На зелени пасбища ме успокоява; при тихи води ме завежда. Освежава душата ми; води ме през прави пътеки заради Името Си...”¹

“Значи, както сам виждаш, Аз обичам да водя овците Си на зелени пасбища и при тихи води. Защо при “тихи води”? Защо не при шумящите вълни на морето, а при тихите води на Силоам?”

“Господи мой! Та нали Сам Ти в Словото Си ни каза за овците Си думите:

“Моите овце слушат Гласа Ми, и Аз ги познавам, и те Ме следват. И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат, и никой няма да ги грабне от ръката Ми...”²

“Разбираш ли тогава, че за да слушат овците Гласа Ми, те наистина трябва да бъдат заведени при тихи води? Но чрез кой друг да ги заведе Господ, ако не чрез слугите Си, които слушат Гласа Му? И как да познаят Моите овце тихите води на Силоам, ако не чрез свидетелството на слугите Господни, които днес съм натоварил с цялата тежест на съживлението и възкресението на Моята Църква. Но ето затова сега се обръщам към цялата Си Църква, като ѝ казвам:

Църкво Моя, събуди се! Църкво Моя, повдигни се! Църкво Моя, напусни шумните места на света, защото там никак няма да чуеш Гласа Ми, нито ще последваш слугите на Отца Ми. Защото, ето, за да ви изливах доволно много чрез слугата Си, то е защото нозете му всякога бяха потопени от тихите води на Силоам. И ако Силоам ще рече “пратеник”, то е понеже Господ днес измъква Своите Си от властта на Вавилон именно чрез изпратените към вас пророци. За да намерите тихите и успокоителните места на Духа Ми. За да разберете, че съм кротък и смирен на Сърце и днес давам покой за душите ви. Тишина за душите ви от уморителния шум на света...”

След последните Си думи Господ отново се обърна към мен, като каза:

¹ (Псалом 23:1-3)

² (Йоан 10:27-28)

“А сега се пригответи и предай изцяло сърцето си в ръката Ми. Защото Аз не просто ще заведа Моите при тихите води на Силоам, но непременно преди това ще им покажа всичкия шум на света и неговия княз. За да разберете пророческите думи на вашия Господ, с които ви предупредих в Евангелията. За да разберете и гнева на Отца Ми, Който чрез пророка Си Исаяя запечата нечестивите под твърде вярното пророчество, което гласи:

“Понеже тия люде се отказаха от тихо течащите силоамски води и се радват за Расина и за Ромелиевия син, затова, ето, Господ въвежда върху тях силните и големи води на Ефрат, асирийският цар и всичката му слава; и като прелее през всичките си канали и наводни всичките си брегове, ще нахлуе и през Юда, ще наводни, ще прелее и ще стигне до гуша, и прострените му крила ще напълнят ширината на земята ти, Емануиле...”³

Ето, Господ говори явно! И онези, които са тихи, непременно ще чуят Гласа Му! За да разберат, че ако на земята има две поколения, то непременно има и две реки. И ако реката Гион и потокът Силоам са за Божиите чеда, реката Ефрат и вълните на света са за Божиите отстъпници. Едните ще пребъдват в тихото, другите - в шумното. Едните ще смирят душите си в Господния покой, а другите ще надигнат сърцата си в шума на дявола. Над всичко това Аз ще посветя пророка Си във виденията, които ще му дам. Видения за шума на гордостта и тишината на смирението. Блажени онези, които днес се отрекат от шума и потърсят тишината. За да бъдат Господните дървета, посадени при тихите води...”

След последните Си думи Исус протегна ръката Си и докосна главата ми. А от божествения допир духът ми се изпълни с водите на Святия Дух, които ме издигнаха високо в небесните места. За да видя онези скрити истини, които днес Господ щедро изявява на Църквата Си.

Братко мой! Верни ми приятелю! Моля се на моя Спасител да ти даде тихо сърце! За да се намериш в Живота на Бога и духът ти да се освети от Гласа Господен. Амин и Амин!

³ (Исайя 8:6-8)

1. ВИДЕНИЕТО С ШУМА В НЕБЕТО

Братко мой! Аз не зная дали ти си тих или шумен. Аз не зная дали предпочиташ тишината или шума. Но пред Господ и пред Неговата Святост съм длъжен да предупредя сърцето ти с виденията в тази книга. Защото ако има трагедия, която най-малко да е била осъзнавана от падналото човечество, то това е трагедията на шума. Трагедията на многото гласове и ропот, които не просто карат тъпанчетата на ушите да се разтрисат, но заглушават Божия Глас, тъй че човек не може да намери изходен път в живота си. Аз няма тук да ти припомням какво се случваше в стана на Израил, докато Моисей беше на върха на Синайската планина. Аз няма да се спирам и на онзи грозен шум от тълпите в ушите на Пилат, с който дяволът заглуши не само Божия Глас, но и гласа на собствената му съвест. Но непременно искам да те посветя във видението, което Исус показа пред сърцето ми. Защото това видение напълно ме убеди кой е бащата на шума и кога изобщо този шум се зачена и роди. Затова нека ти разкрия и самото видение, което Господ показа на сърцето ми. Ето думите на Исус, миг, преди моето посвещение. Той ми каза:

“Нека сега ти покажа кой е бащата на шума и как изобщо се роди самият шум...”

След думите Си Исус докосна главата ми. Така, след много кратък миг, пред мен се разкри величието на Небесните обиталища. Те бяха пълни със стотици хиляди Небесни ангели, които плавно разтваряха крилата си, като бяха наобиколили Хълма Сион. А тогава Исус ми каза:

“По Божието предуздание и според изричната Воля на Моя Отец сега си поставен във видението, което ще ти разкрие мига преди падението на Луцифер. Затова тръгни след Мен, за да влезем с теб в Божието Светилище...”

След думите Си Господ тръгна към Божия Дворец на Святостта, а аз Го последвах. Така, не след дълго нозете ми прекрачиха зад отворената златна врата, зад която самото пространство беше озарено от огнени пламъци. А Исус, като държеше ръката ми и ме водеше напред, тихо ми каза:

“Сега си в Божието Светилище. Тук е Святостта на Отца Ми, която приема хвалението и поклонението на цялото Небе и неговите обитатели. Затова се заслушай в онова, което слуша самото Божие Сърце...”

След думите на Исус духът ми почувства полъх от Небесна музика, в която се вливаха милиони гласове. Това беше най-прекрасната музика за сърцето ми. Защото всичко в нея беше съвършено хармонично. Самото хваление бе като водите на невидима река, чиито вълни нежно докосваха сърцето ми. Те сякаш го галеха и милваха с възможно най-голямата любов и ласка. Това беше миг на Божията интимност. На онази най-прекрасна и извисена любов, с която цялото творение се прекланяше пред Твореца и Го обичаше с такава искреност и себеотдаване, каквато може да заслужи само Изворът на Любовта и Вечния Живот. Това беше тихо хваление, толкова спокойно и величествено, толкова нежно и извисено, щото за плуващия в музиката и думите на Божиите поклонници не съществуваше по-блажено и прекрасно състояние.

Аз знаех, че мога да стоя така не просто часове, но цяла вечност. Защото тук насладата и щастието извикваха след себе си наслада и щастие, тъй че самото хваление и поклонение пътуваха към Божието Сърце, а от Сърцето на Отца към творенията се връщаха вълни на такова Отеческо докосване и осветяване, че наистина това бе съвършеният връх на най-прекрасното изживяване на Живота на Твореца и Неговите създания. И точно тогава, в мига на съвършено преливащите вълни от хармония и слово, до сърцето ми достигна шум. Това беше рязък шум, като остър дисонанс и фалшиво пеене всред цялата искреност на творението. Този рязък шум се увеличи, а сърцето ми престана да усеща Отеческото благоволение и докосване. Нещо повече - шумът и фалшивите гласове се надигаха все повече и повече, като на моменти заглушаваха чистотата на хвалението и поклонението. Образно казано, самият шум приличаше на сблъсъка на големи морски вълни с твърдите скали на бреговете. И аз с безпокойство в сърцето си повдигнах поглед към Исус. Очите на Господ бяха пълни със сълзи. И от Сърцето Му към мен започнаха да изтичат

вълни на такава скръб, че те разплакаха духа ми. И там, в плача си, аз тихо попитах Божият Син:

“Какво става, мой Господи? Къде се изгуби чистотата и красотата на съвършеното хваление към Сърцето на Отца? Какъв е този шум, който така наруши безграничната хармония?”

В отговор на въпроса ми Исус се изправи. И като хвана ръката ми, ме изведе вън от Двореца на Божията Святост. Тогава, като посочи с ръката Си напред, ми каза:

“Виж сега какво се случи с хвалението на някои от Небесните създания...”

Действително, аз погледнах и видях, че ако част от Небесното хваление идеше към Божия Престол подобно на водите на светла река, друга част от хвалението се беше отклонила и водите ѝ вече не търсеха Сърцето на Бога. Напротив - те вече бяха като вълни, които шумяха страшно и търсеха, за да се вляят в друго сърце, а не в Сърцето на Бога. И в този миг цялото Небе шумеше от противен и грозен шум. А Исус, като ме погледна с твърде внимателен поглед, каза ми:

“Нека сега те заведе, за да видиш къде се вливат тези вълни от хваление, които отказаха да се вливат в Сърцето на Отца Ми...”

Така Исус тръгна напред и аз след Него. И ето, че твърде скоро видях самият херувим Луцифер, който беше разтворил крилата си и от тях излизаше засеняваща сила към много от Небесните създания. Онези от тях, които се бяха поддали на засеняването му, просто бяха започнали да хвалят творението Луцифер, а не Твореца. Така самото им хваление вече имаше ефекта на твърде голям шум. И този шум се вливаше на огромни вълни в сърцето на засеняващия херувим. Сърцето ми едва издържаше на самото видение. Затова, като вдигнах ръка и посочих ужасната мерзост, попитах Исус:

“Господи, как да разбирам този шум? Защо е толкова голям той? И защо самото хваление към сърцето на Луцифер е във вид на огромни вълни?”

А Исус ми отговори:

“Запомни от Мен, че шум има там, където множество от гласове се издигат против Божия Глас. И ако тишината е в преклонението и вдъхновението от Бога, то шумът е от сърцата на онези, които са се възгордели и повече не искат да Му се покланят и да Му служат. Така тези множества от шумни ангели, които виждаш сега, не опазиха своето достойнство. Сърцата им се вдигнаха против Твореца, като решиха да хвалят един засеняващ херувим...”

“Затова ли, Господи мой, хвалението им вече не прилича на спокойни води, а на шумящи вълни?”

“Точно така е, момчето Ми. Именно чрез шума на гордостта Луцифер поквари една трета от Небесните ангели. И гласовете на тези покварени се издигнаха като шумящи вълни против Святостта на Отца. Затова наблюдавай как ще отговори Отец Ми на този шум и на това беззаконие...”

Докато Исус говореше на сърцето ми аз забелязах как от вратите на Божия Дворец излезе огнен лъч от Светлина, подобен на меч. И този лъч се въздигна над самите шумящи вълни. А след това за по-малко от миг ги отсече от самите Божии небеса, тъй че всред ужасен грохот и шум самите води паднаха на земята и се разсипаха по нея във всичките посоки. Това беше Божият гняв против едно огромно число от Небесни ангели и против техния вдъхновител Луцифер. Защото всички те в миг на око бяха отлъчени от Небето и с шум и грохот паднаха на земята. И в този миг на Отеческия гняв един могъщ Глас разтърси Хълма Сион и самите небеса, като казваше на падащия Луцифер и на всичките му ангели:

“Великолепието ти и шумът на твоите псалтири се снишиха до преизподнята; червеят се протяга под теб, и червеи те покриват...”⁴

А Исус, като гледаше с твърд поглед на онемялото ми сърце, ми каза:

“Иди и кажи на Църквата Ми думите Ми. Иди и кажи на всички, които уповават на Божието Слово, че е дошъл мигът да разберат Божиите въпроси, зададени чрез пророка Му Исая. Защото някога Отец Ми запита чрез пророка Си:

⁴ (Исайя 14:11)

“Как си паднал от небето, ти Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите?”⁵

А днес Аз ви отговарям чрез слугата Си:

Ето така падна от Небето Денница, синът на зората!

Ето така беше отсечен до земята разорителят на народите!

Защото той не пожела да пребъдва в тихо хваление към Отца Ми, но премина в шумно хваление към самия себе си. И от син на зората се превърна в принц на тъмнината. И от дете на тишината се превърна в баща на шума. Великолепието и шумът на изкусните му псалтири го снишиха до преизподнята. За да бъде днес Луцифер княз на погиващия свят. Този свят, който въздига вълните на шумното си хваление към собствения си разорител и унищожител.

Разбирате ли, че днес е мигът, когато ви извеждам от властта на света? Разбирате ли, че всички до един трябва да напуснете шумните събрания на Вавилон?

Защото в тях се подвизават същите паднали ангели, които повдигнаха шума в Небето. Именно чрез тези паднали дяволът надига днес водите на реката си Ефрат. За да завлече с шума си всички, които мразят Божия Глас и не искат да бъдат управлявани от Божия Дух. Но ето затова сега ще дам на пророка Си и второто видение, свързано с шумните води на Ефрат. Защото онзи, който шумя в Небето, непременно ще продължи да шуми и на земята. И горко на онези, които останат в шума му и не поискат да влязат в тихите води на Силоам...”

След последните думи на Исус видението с небесните места се прекрати, а сърцето ми с трепет започна да очаква и видението с водите на Ефрат. Затова нека и аз се пренеса към него.

⁵ (Исайя 14:12)

2. ВИДЕНИЕТО С ВОДИТЕ НА ЕФРАТ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Разбираш ли думите на нашия Господ? Разбираш ли, че всички, които се наричаме с Името Му, сме призвани да бъдем като Небесни ангели всред погиващия свят? И в миг, когато сърцата на хората преливат от светски шум, нашите да преливат от тишината на съвършеното смирение. Защото Господ нашият Бог, е Свят Бог. Един Свят Бог говори Святи думи. А Святи думи могат да влязат в сърца, които се стремят към Святост.

Ето за такива сърца копнее Небесният Отец. Защото е видял всичкия празен шум и всичката поквара на гордите и високомерните. Защото е видял как сърцата, по които лепне измамата на Луцифер, обичат да въздигат и да превъзнасят себе си. Такива са шумните сърца. Такива са устните, които обичат твърде много да говорят. Не само да говорят, но дори да разгневят Всемогъщия, тъй че Той да запише и такива думи в Словото Си:

“Млъкни, всяка твар, пред Господа; защото Той се е събудил от святото Си обиталище...”⁶

Ако Словото ти казва, че Господ се е събудил, то не считай, че е спал, но по-скоро разбери, че самата Милост Божия е Личното ангажиране на Отец със спасението на твоето сърце. В миг, когато Всемогъщият е почнал да говори чрез слугите Си, ти наистина трябва да пазиш тишината на сърцето и устните си. Да не възроптаваш, когато Божии думи те изобличават, нито да надигнеш гласа си, когато себелюбието ти пострада. Но нека сега да продължа с водите на Ефрат. Защото тази е дяволската река, която днес завлича целия свят. Ето какво показва Исус на сърцето ми. Като начало Той ми каза:

“Нали не си забравил какво стори твоят Отец в Гнева Си и как изхвърли бунтовния херувим заедно с една трета от Небесните ангели?

Виж тогава какво стана с тях на земята. Защото цялото войнство на Луцифер се превърна в една горда и богопротивна река...”

⁶ (Захария 2:13)

След думите на Исус пред сърцето ми се появи видение. И аз наистина виждах казаното от моя Господ. Защото милионите паднали на земята с Луцифер наистина изглеждаха като река с огромни вълни и надигнати води. Тази река владееше над целия свят и водите ѝ потопяваха всяко място, над което нямаше Божия Милост и благоволение. А Исус, като ми сочеше реката с показалеца Си, ми каза:

“Ако някой вярва в Мене, той ще помни думите Ми. А Аз предупредих всички ви, че в последните времена любовта на мнозинството ще охладнее и беззаконието ще се умножи. Така всички трябваше да разберете, че на тази дяволска река е дадено да изпита целия свят и да поквари всички, които мразят Бога и Божиите пратеници. Затова наблюдавай какво ще стори Ефрат, според както е допуснал твоят Небесен Отец...”

Отново се върнах на видението и забелязах, че дяволската река вля водите си в огромно море, което олицетворяваше самия свят. В това море бяха духовете на всички езичници и на всички останали, които не са били осветени от Господната Светлина. И при вливането на дяволската река в него, морето зашумя твърде страшно, а вълните му станаха огромни като почнаха да заливат всяко сухо място. И така, докато гледах на страшното видение, Исус ме попита:

“Какво е най-силното ти впечатление от това видение?”

Погледнах и разбрах, че отговорът ми може да бъде само един. Затова казах на Исус:

“Господи мой, най-много ме впечатлява шумът, който настъпи, когато Ефрат вля водите си в самото море...”

“Как си обясняваш този шум? Защо на дявола му е нужен шум?”

“Исусе, от всичко, което досега Ти ми говори, аз разбирам, че именно чрез този шум човеците никак няма да чуят Гласа на Бога. Те дотолкова ще бъдат впечатлени от шума, щото да го пожелаят и никога да не напуснат властта му...”

“Спомни си тогава за Моите пророчески думи. И виж писаното в Моето Евангелие, което гласи:

“И ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите, а по земята бедствие на народите, като ще бъдат в недоумение, поради бучението на морето и вълните...”⁷

Какво забелязваш в това пророчество?”

“Исусе! Тук Ти говориш за знамения в слънцето, луната и звездите, а по земята говориш за бедствие на народите, които са в недоумение поради бучението на морето и вълните...”

“Значи, както сам забеляза, на земята има бедствие на народите, а едновременно с това и недоумение поради бучението на морето и вълните. Как си обясняваш бедствията и как - недоумението от бучението на морето и вълните? Защо тези, които са в бедствие, недоумяват?”

Думите на Исус бяха твърде дълбоки и аз не можех да си ги обясня. А самата дума **“недоумение”** докара и самият мен до недоумение. Затова казах на Исус:

“Господи, недоумение има там, където човеците имат остър недостиг от разум и мъдрост, за да си обяснят някое знамение. Ето така според Твоето пророчество народите са в недоумение поради бучението на морето и на вълните. Но аз не мога да си обясня самото недоумение, въпреки че ясно виждам как морето бучи с огромна сила и вълните му шумят твърде оглушително...”

Исус се усмихна и погали главата ми. А после ми каза:

“И как би могъл да си го обясниш след като не си ти, но Аз съм Този, Който мога да дам Светлина върху думите Си?

Затова нека те заведем съвсем близо до водите на Ефрат и до самото бучащо море. Така непременно твоето недоумение ще изчезне и ще разбереш другото недоумение...”

След думите Си Господ хвана ръката ми и само след миг двамата с Него бяхме над самото бучащо море и над реката Ефрат, която вливаше водите си в него. Нещата бяха твърде ужасни, за да бъдат предадени в пълнота. Но доколкото мога ще ти кажа, че милиони демони нападаха водите на света и влизаха в съдбите на човеците с твърде разрушителна

⁷ (Лука 21:25)

сила. Така в живота им влизаха болестите, мизерията, войните, катастрофите, омразата, заблудите. И всичко това смазваше света на езичниците. Но не това беше знамението във видението. Не! Защото Исус, като сочеше развълнуваните води на света, отново ми каза:

“Гледай, Стефане! Гледай и виж онова, за което днес мнозината са слепи. Защото, колкото до смазаните и убитите, те всички отиват на дъното на морето и вече са далеч от духовния поглед, който ти давам. Понеже ти давам поглед над морето, а не на дъното на морето. Виж тогава кои остават по върховете на морските вълни. Защото те не потъват, но са истинската причина за бучението на морето и вълните...”

Така аз погледнах и видях, че по върховете на светските вълни плуваха всички човеци, които бяха спечелили благоволенieto на Луцифер. Това бяха църковни лидери, поклонили се на дявола и парите му. Това бяха пастори-измамници, работещи за каузата на Вавилон. Това бяха свидетели на земния просперитет, които повличаха сърцата след себе си. И ето, че картината започна да ми се прояснява. От една страна - бедствието между народите бе твърде голямо и силите на смъртта и ада поглъщаха с огромна сила. От друга страна - въпреки бедствието на народите - на върха на морските вълни имаше множества, които бучаха твърде силно. Те се надпреварваха да викат “Алелуя” и да шумят в празненства и конференции. В миг, когато смъртта и адът поглъщаха милиони с болести, катаклизми и войни, а светът загиваше в скръбта си, онези по върховете на вълните надигаха още по-силно шумните си възгласи. И аз, като се обърнах към Исус, Му казах:

“Господи, недоумявам! Та как е възможно при това последно бедствие от толкова зло над народите, да има човеци, които шумно да се веселят и празнуват? Не вижда ли Църквата, че именно тя е, която трябва да застане в Божия пролом и да ходатайства за беззаконните, тъй че да се спрат злините и проклятията? Не вижда ли Църквата, че именно в нея трябва да се намерят милостивите и състрадателните, чрез които Ти да спасяваш изгубените и да дадеш утеха на наскърбените? А вместо това хиляди по хиляди стоят на върха на вълните и шумят в празненствата си. Та те са

извратени в нечестието си! Те са помрачени в сърцата си! И чак сега разбирам, че дяволът ги е измамил да шумят и бучат, та никак да не чуят Божия Глас и да се покаят. Защото в миг, когато всички трябва да паднем на коленете си и да облеем в сълзи молитвите си поради загиването на грешните, мнозината си правят банкети и шумят по тях като в празничен ден. Те се имат за праведни сред погиващия свят. Те нямат в сърцата си милост за езичниците и никак не виждат, че днес е време на умножено беззаконие...”

А Исус, като ме погледна с твърде остър поглед, ми каза:

“Който е буден, непременно ще разбере думите Ми. Защото там, в морето, бучението е по върховете на вълните, а не на дъното. И князът на света издига по тези върхове само онези, които са угодни на сърцето му, та да съблазнява чрез тях всичките човеци. Защото вълните са шумни, а дъното е тихо. Но ето, казвам ви:

За онзи, който е паднал на дъното, има повече надежда, отколкото за онези, които са по върховете на вълните. Защото дъното не е шумно и не може да накара никой да шуми и бучи. Но онези, които дяволът издигна над вълните и обогати с всички земни користи, бързат да шумят, за да заглушат не просто Божия Глас, но и собствените си съвестни.

Да се радваш ли тогава, че ти си праведен, когато другите са нечестиви? Да шумиш ли, понеже наказанието падало над грешните, а подминавало тебе, безгрешния?”

Слушах въпросите на Исус и паднах в нозете Му. А после Му казах:

“Господи мой! Отец наказва онези, които любя, както бащата синът, който му е мил. Защото няма безгрешни пред очите Му! И така разбирам, че шумът и бучението на гордостта днес са най-голямото беззаконие пред очите на Отец. Но аз зная, че Небесното възмездие над Божиите отстъпници няма никак да закъснее...”

Исус погали главата ми и продължи:

“Точно така е, момчето Ми! Защото още малко и идва миг, когато пред Престола на Моя Отец ще заблестят стиховете на

Божие то въздаяние. И от земята ще се нададе глас на вопъл, за който пророкът е записал:

“Глас на вопъл от Вавилон, и на голямо разрушение от Халдейската земя! Защото Господ изтребва Вавилон, и премахва от него големия шум; защото техните вълни бучат като много води, и екотът на гласа им се чува; защото изтребителят дойде върху него, да! Върху Вавилон, и юнаците му се хванаха, лъковете им се строшиха; понеже Господ е Бог, Който въздава, и непременно ще въздаде...”⁸

А на вас, които сте Божият остатък в това последно време, Аз ще дам тихите води на Духа Си. Но преди това ще ви покажа как днес дяволът заглушава Божия Глас и коя е причината за шума на отстъпилите църкви...”

След последните думи на Исус видението с Ефрат се прекрати, а тихите води на Святия Дух изпълниха сърцето ми. За да чуя и запиша на книга спасителните думи на моя Господ и Цар. Амин и Амин!

⁸ (Еремия 51:54-56)

3. ВИДЕНИЕТО С ШУМА НА ОТСТЪПИЛИТЕ ЦЪРКВИ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Знаеш ли колко огромна е измамата на дявола в това последно време? Знаеш ли как духовните сетива на мнозина човеци са така извратени, щото такива отдавна наричат доброто - зло, а злото - добро?

Беше време, когато моето сърце се стремеше към шумни събрания, в които пастири-клоуни падаха по гръб и се кикотеха по амвоните или крещяха в микрофоните си. Беше време, когато намирах за правилно Божият народ да е шумен, понеже в сърцето си излагах доводите, че това е начинът благовестието да стигне до човеците.

Въпросът е обаче кое благовестие?

Дали нашето човешко благовестие, с което сме решили, че Исус ще ни обогати в този свят, или онова Небесно благовестие, с което покорените на Божия Глас да решат дълбоко в сърцето си, че този свят не е достоен за тях, нито пък те са достойни за света.

Истината е, че заблуден от дявола в първите години на моята вяра аз предпочитам шумното благовестие, защото вярвах, че така ще се отворят ушите на мнозина. Но тогава никак не забелязах, че именно шумът е враг номер едно на Божия Глас.

Защото Светият Дух не крещи в сърцето.

Не! Той нашепва!

И за да чуеш шептенето, непременно трябва да предпочетеш тихо и успокоително място. Защото само на такова място ще разбереш и думите на Спасителя, Който ти казва:

“Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бремене е леко...”⁹

Исус идва, за да те успокои!

Но какво е покоят, ако не тишина за твоя дух, който е бил докоснат и осветен от Божиите думи? Можеш ли да си представиш, че кроткият и

⁹ (Матей 11:28-30)

смирена Господ би те успокоил с крещене? Или че Небесният покой е място на шумни възгласи?

Аз не мога да си представя това, нито пък искам. Защото всяка такава представа ще е поредната лъжа на лукавия, с която той би поискал да ме върне в шумните си сборища.

Затова нека сега да продължа със следващото видение, което Господ разкри на сърцето ми. Защото това беше видението с шума на отстъпилите църкви. Ето думите, които Исус ми каза преди самото видение:

“Никак да не се смутиш от шумотевицата, която дяволът ще предизвика против тебе, след като изявиш Моите думи на братята и сестрите Ми. Защото този дявол всякога е шумял против Божиите слуги и е искал да се противи на Святата им мисия. Но било, че дяволът шуми или Вавилон надига ропот, нито той, нито тщеславните ще избягат от съдбата си. Затова наблюдавай видението, което ще ти дам с шума на отстъпилите църкви...”

След думите на Исус пред очите ми се разкри видение. Аз виждах как тихите води на Святия Дух стояха над едно събрание. Те жадуваха да проникнат в сърцата на хората, но вратите на тези сърца бяха затворени за тях. И ето, че само след миг към самото събрание се приближиха водите на дявола. Те бяха с огромни вълни, които, както и в другите видения, шумяха твърде силно. И в мига, когато пастирът на самото събрание застана пред амвона, самите вълни на дяволските води врхлетяха над сърцето му. А той, като хвана микрофона си, извика с всичка сила:

“Алелуя! Алелуя! Алелуя! Нека силно да хвалим Господ! Нека Му ръкопляскаме! Нека шумно възклицаваме!”

Така цялото събрание във видението започна да шуми, тъй че сърцата на хората се отвориха за дяволските води. А лидерът им, като вдигна ръка към небето, извика с още по-силен глас:

“Готови ли сме сега да извикаме към Господ? Готови ли сме да Му благодарим за съвършеното благоволение? Готови ли сме да изповядаме силата на просперитета?”

Дочули въпросите на лидера си, хората започнаха да викат “Амин” и аз забелязах как самите им сърца се покриха с бодли, тъй че отстрани те

приличаха на тръни. А шумът им ставаше все по-голям, тъй че в един миг тихите води на Святия Дух се вдигнаха горе и това ми показваше, че Отец вече беше вдигнал благоволениято и Милостта Си от самото събрание. Това бяха обречени хора. Хора, които никога нямаше да чуят нашепването на Бога, нито пък да смирят сърцата си пред Него. Напротив - самите шумни води на дявола превърнаха събранието в място, където се кикотеха и възклицаваха човеци-тръни и човеци-бодили. И аз, докато гледах на видението, попитах Исус:

“Господи, какво става? Не е ли страшно тук? Та тези човеци дадоха в сърцата си вход за заблудите на дявола. Те станаха шумни точно тогава, когато най-много се нуждаеха от тишина, за да чуят Божия Глас...”

Слушайки думите ми, Исус отговори:

“Помниш ли Словото Ми? Помниш ли онези Мои думи, с които Аз ви предупредих именно за това, което сега наблюдаваш в самото видение? Понеже, кажи Ми, ако Божият Глас е тих и човек би го чул само в тишината на смирението, то кой е онзи, който заглушава Божия Глас? Кой е онзи, който заглушава Моето Слово и кара човеците да затворят вратите на сърцата си пред нежния полъх на Святия Дух? Не ви ли говорих Аз в Евангелието, като употребих именно думата “заглушаване”? И на колко места в Моето Слово ти можеш да откриеш тази дума? Понеже именно така ще разбереш и самото видение...”

Слушах въпросите на Исус, а в сърцето ми нахлуха и стиховете, които потвърждаваха, че Той беше говорил само на две места в Евангелията Си за заглушаването. Затова Му казах:

“Господи мой! Когато Ти говореше на учениците Си в притчи, им каза притчата за Сеяча и семената. И в Евангелията на Матей и Марк Ти по един и същи начин разкри именно шумната тактика на дявола, като ни каза за неговите способности:

“А посяното между тръните е оня, който чува словото; но светските грижи и примамката на богатството заглушават словото, и той става неплоден...”¹⁰

¹⁰ (Матей 13:22)

А също и в "Марк":

"Посеяното между тръните са други; те са ония, които са слушали словото; а светските грижи, примамката на богатството, и пожеланията за други работи, като влязат, заглушават словото, и то става безплодно..."¹¹

Тук Исус добави:

"Чудно ли ти е тогава, че във видението онези човеци заприличаха на тръни и бодили? Ако тръните и бодилите заглушават Словото Ми, то не заглушават ли така и Гласа Ми? Понеже какво друго да е Гласът Ми, освен чистото Небесно Слово, изговорено от вашия Господ чрез Святия Дух?"

Помисли тогава и върху другото. Помисли какво става, когато вярващите не просто търпят тръните до себе си, но им дадат власт и ги направят господари, та да поробят сърцата си? Няма ли тези господари всячески да заглушават Словото, тъй че никой да не чуе Божия Глас, но всички да одобряват постъпките им и примера им? И виждаш ли ти в Словото Ми кое е онова, което заглушава Божия Глас?"

"Да, Исусе! Аз виждам, че това са светските грижи, примамката на богатството и пожеланията за други работи, които не са свързани със Спасението..."

"Знай тогава от твоя Господ и нека го знаят всички, които се наричат с Името Ми, че ето това е шумът на дявола. Светските грижи, примамката на богатството и пожеланията за земни работи докарват в Църквата шумния дух на дявола! И обладаните от този шумен дух стават шумни. Те надигат високо гласовете си и шумят в събранията си, за да заглушават всячески Божието Слово и Божия Глас. Обладаните от този шумен дух предпочитат да се грижат за онова, което е светско, а не за това, което е Господно. Те много повече мислят за собствената си изгода и благоденствие, нежели за човешкото нещастие и скръб. Те шумно проповядват от амвоните си за просперитет, тъй че заразяват с шума си мнозината. И никой

¹¹ (Марк 4:18-19)

от седящите всред тръните и бодлите никак не разбира, че рано или късно ще заприлича на тях. Защото да стоиш на шумно място и да искаш Бог да ти говори в сърцето е като да стоиш всред морските вълни и да искаш да запалиш огън. Защото огънят непременно ще угасне от водите, както и тихият Гласец на Духа ще се отдръпне от шума.

Разбирате ли тогава, че не можете да стоите всред места на заглушаване и да искате да чуete Гласа Ми?

Разбирате ли, че така ще останете не само безплодни, но завинаги отделени от Спасението Ми?

Защото между многото мерзости, които дяволът сътвори в последното време, най-голяма е мерзостта на шума. На онзи шум, за който Отец Ми отдавна е написал в Словото Си, като е казал:

“Господ отхвърли олтара Си, погнуса се от светилището Си; предаде стените на сионските палати в ръката на неприятелите, които подигнаха шум в дома Господен, като в празничен ден...”¹²

Но ето, питам ви!

Нека враговете Господни ви отговорят, ако могат:

Дойде ли Денят на Младоженеца, та толкова шумно да празнувате в събранията си? Влязохте ли през тясната порта и стеснения път и намерихте ли Реката на Живота, та да изперете там дрехите си? Преминахте ли без укор през Христовото съдилище? И опитани ли бяхте в горнилото на скръбта, та да се сбъдне писаното, че през много скърби ще влезете в Царството Ми? Преминахте ли през огнените изпитни, та да застанете като Свята Невяста без петно и бръчка до Жениха? Какъв е тогава този шум в Храма Господен? Какво е това себевеличаене и тази гордост?

Но ето, затова Аз днес посвещавам пророка Си! За да видите заглушителя и онези, които искат да му служат. Защото те са, от които се гнуся и поради които вдигнах Освещението Си от олтарите Си. А колкото до Моите, то Аз, Сам Аз ще се погрижа за тях и ще ги заведа в тихи и успокоителни места. За да чуват Гласа Ми и да

¹² (Плачът на Еремия 2:7)

разбират помислите Ми. Ако някой днес има очи, за да ги повдигне нагоре и види Божието Светилище, то непременно там всред огнените пламъци - ще види онзи пример на вярата, който да последва. Защото този пример е Пророк Илия. И водените от Духа и Силата на Илия непременно ще намерят тихите води на Силоам. Затова вие последвайте пророка Ми и вижте онова, което ръката Господна ще му покаже от живота на Пророк Илия. Защото давам това видение за всички, които презират шума и искат да намерят тишината...”

След последните думи на Исус видението с шумното събрание се прекрати, а Силата на Святия Дух ме пренесе в следващото видение от моя Господ и Бог.

4. ТИШИНАТА НА СМИРЕНИЕТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

Започваш ли да разбираш за какъв шум и за каква тишина ти говори тази книга?

Започваш ли да разбираш, че Святият Дух е не само Свят, но нежен?

Толкова нежен и чист, че Неговият полъх трябва винаги да бъде най-желан повик на сърцата ни и най-чиста мечта на душите ни. Защото ако Той дойде от Небето да ни даде Божият Живот, то непременно Духът ще бъде усетен от тихите и кротки човеци. Именно за такива в Словото е записано:

“Тихо сърце е живот на тялото...”¹³

Ако проникнеш още по-дълбоко в тези думи, то непременно ще разбереш, че тихо е онова сърце, което се стреми към Божия Глас и иска винаги да го чува. И човеците с тихи сърца непременно ще се стремят към тишината, за да заживеят в прекрасните думи на псалома:

“Душата ми тихо уповава само на Бога, от Когото е избавлението ми. Само Той е канара моя и избавление мое, и прибежище мое; няма много да се поклатя...”¹⁴

Ето за такава тихо упование в Бога ще продължи да ти говори тази книга. Защото, колкото до шумните, ти ще ги намериш във всеки град и ще разбереш за техния шум от лъскавите плакати по улиците. Но когато искаш да живееш тихо, ти трябва да бъдеш вдъхновен от пример, който е по-силен от примера на човеци край теб. Пример, който Сам Бог е подпечатал в Словото Си за надежда и прицел на Своите чеда. Ето този пример Исус ми разкри в живота на Пророк Илия. И именно за това заглавието на тази тема е **“Тишината на смирението”**. Затова нека и аз да продължа с непосредствените думи на Господ Исус, които дойдоха към сърцето ми. Ето какво ми каза Той:

“Сега ще разпечатам пред теб една от големите тайни на Небето. Тайната, с която всички ще се научите да чакате Господния

¹³ (Притчи 14:30)

¹⁴ (Псалом 62:1-2)

Глас и да платите цената, за да бъдете употребявани от Небето. И нека тази разкрита тайна стане смисъл на живот за братята и сестрите Ми. Защото, колкото до теб, Аз винаги мога да дойда към сърцето ти и ти да чуеш нашепването Ми. Но Моето желание е всички да чуват Гласа Ми. Моето желание е всички да разберат колко огромна духовна сила е скрита в думите на пророка:

“Добро е да се надява някой и тихо да очаква спасението си от Господа...”¹⁵

А да очакваш тихо спасението си от Мен не е друго, но да пребъдваш с цялото си сърце в тихите води на Силоам. Затова Ми кажи - какво е за теб потокът Силоам?”

“Господи мой! Аз Ти благодаря, че през изминалите години просвети сърцето ми, за да разбера, че Силоам отговаря духовно на водите на Божия Пророчески Дух. Защото Ти разкри на сърцето ми както къпалнята Силоам, в която слепецът намери своето проглеждане, така и дълбоката истина, че Силоам е поток, който води началото си от реката Гион, а самата река Гион е тази, която слезе от Едем...”

“Помисли тогава, че твоят Отец особено много ревнува за водите на Пророческия Си Дух. Толкова много, че на онези, които ги отхвърлят, Той обеща да бъдат потопени от водите на гордия Ефрат. Ти сам видя в предишните видения колко голямо е злото от водите на Ефрат.

Но как Моите да стигнат до тихите води на Силоам? Как да разберат, че ако Аз съм техният Пастир, Който иска да ги заведе при зелени поляни и тихи води, то непременно съм видял само едни тихи води в Словото Си и това са тихо течащите води на Силоам? Къде се намират тези води на Силоам?

Защото твоите нозе отдавна стъпват в тези води. Но преди теб имаше един, на когото Отец даде да намери водите на Силоам и той беше пророк Илия. Ти знаеш ли в кой миг от живота си той намери тихите води на Силоам?”

¹⁵ (Плачът на Еремия 3:26)

Замислих се над въпросите на Господ, а след това пред сърцето ми изплува животът на Божия слуга. И въпреки цялото изобилно просветление от живота на Илия, аз нямах точния отговор. Затова казах на Исус:

“Господи, Ти много пъти Си ми говорил за Пророк Илия. Но аз не мога да разбера къде в живота си той намери тихите води на Силом...”

“Как би могъл да разбереш, след като въпроса, който ти задавам е от скритото знание на Бога? Знание, което плътските и земни човеци няма никога да открият. Но онези, които избягат от шума, непременно ще забележат тихите води в живота на Божия слуга. Затова тръгни сега след Мен. За да ти покажа водите на Силоам и начинът, по който Илия достигна до тях...”

След последните Си думи Господ протегна ръката Си и докосна главата ми, тъй че пред сърцето ми изплува видение. Тогава видях прекрасна гледка. Защото Небето над очите ми беше отворено и от самия Небесен Ерусалим към земята течеше Реката на Живота. Нейните води слизаха до върховете на огромна планина и там се стичаха във вид на потоци. И Исус, като вдигна ръка и посочи към чудното видение, ми каза:

“Виждаш ли сега как чрез Милостта и Любовта на Отца на земята се излива Реката Гион. Нейните води са най-силни и величествени именно при високата планина, която ти показвам. Именно там се намира и потокът Силоам, в чиито тихи води стъпиха и нозете на Пророк Илия. Кажу Ми тогава - коя ще да е тази планина, която сега ти показвам? Коя е планината, която Бог избра, за да посети човеците и да им покаже благоволенieto Си?”

Замислих се над въпроса на Господ, а отговорът светеше в самите думи. Затова Му казах:

“Исусе! Това несъмнено е Синайската планина. Аз зная, че тази планина е духовна и отговаря на познаването на Святия Отец чрез Теб...”

“Точно така, момчето Ми. Това наистина е планината на Свяното познаване на Бога и Отца. Защото и Апостолите Ми, вдъхновени от Духа, записаха за всички вас, че и те имаха една такава планина в живота си:

“Тоя Глас чухме сами ние, че дойде от небето, когато бяхме с Него на святата планина...”¹⁶

Ако една планина е Свята, то е поради водите на Святостта, които текат из нея. И ако Апостолите Ми чуха Гласа на Отца Ми на тази планина, то е, понеже и те пребъдваха в тишината. Но Аз сега искам да ти покажа живота на Божия Пророк Илия. Защото в него е скрит примерът, който да последвате. Затова виж и самия път на Илия, който тръгна към водите на Силоам...”

След последните думи на Исус видението се промени и аз вече виждах една пустиня с голи пясъци. И ето, че Святият Дух ме накара да видя как всред самата пустиня под един храст лежеше пророк Илия. На лицето на пророка бе изписано огромно отчаяние и скръб. Той гледаше към небето и тихо изговаряше:

“Доволно е, сега, Господи, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си...”

А Исус, като ми посочи пророка, ме попита:

“Как мислиш? Защо Божият слуга иска да умре? Защо иска да взема душата му? И от какво е утеснена душата на Моя приятел?”

Гледах на Пророка и все още не се досещах. А Исус, като гледаше на немощта на ума ми, каза:

“Нали ти казах, че Илия пръв тръгна към тихите води на Силоам. Кажете Ми тогава:

Ако някой иска да намери тишината, то такъв не е ли бил смутен от шума? Защото тихи и успокоителни места търсят именно хората, които са били уязвени от шума. Имаше ли такъв шум в живота на Илия? И искаш ли и ти да усетиш шума?”

Усетих в сърцето си, че трябва да отговоря утвърдително. Затова казах на Господа:

“Да, Исусе! Искам да видя какъв шум е станал причина Илия да поиска да умре...”

В отговор на думите ми Исус се приближи до Пророк Илия в самото видение. И като протегна ръка към сърцето му направи така, че от самото

¹⁶ (II Петрово 1:18)

сърце започнаха да излизат води. А след това се обърна към мен и ми каза:

“Ето тези води утесниха Илия. Затова се наведи над тях и виж ефекта им върху себе си...”

Послушал Господ, аз се наведох над самите води и те нападнаха на моето сърце. Така, само след миг, пред мен се изправи в чудовищен ръст жената Езавел. Чародейката държеше в ръцете си две от отрязаните глави на лъжепророците си. И само след миг тя започна да люлее отрязаните глави, като крещеше с пронизителен глас:

“Така да ми направят боговете, да! И повече да притурят, ако утре, около тоя час, не направя твоя живот като живота на един от тях...”

Почувствах в сърцето си такова смразяване и такъв ужас, щото никак не можех да се окопотя. Напротив – гласът на Езавел сякаш запищя във всичките ми жили и вътрешности. Аз погледнах на Исус и извиках към Него, като дори не чувах гласа си от шума, дошъл към сърцето ми. А Той отговори нещо, но аз никак не Го чух. В този миг осъзнах, че Илия наистина е бил утеснен до смърт от шума на Езавел. Затова протегнах ръце към Исус, а Той моментално реагира, тъй че шумните води излязоха от духа ми. Чак сега можех отново да чуя моя Господ. А Той, като ме гледаше с остър поглед, каза:

“Разбираш ли сега защо Илия беше утеснен? Разбираш ли защо потърси уединение в пустинята?”

“Да, Исусе! Разбирам, че заплахата на Езавел е дошла като силен шум в сърцето му. Именно тогава, в мига на шума, когато не е чувал Божия Глас, Илия е разбрал, че не е по-добър от бащите си и е поискал да умре...”

“Знай тогава, че ето такава е първата стъпка за всички Мои. Стъпката на уединението. Стъпката, с която трябва да напуснете всяко шумно място, което ви пречи да чуете Гласа Ми. Ето така постъпи Илия. Той потърси уединението. И Моят ангел дойде към духа му, за да му каже, че пътят за него е твърде дълъг. Затова виж и ти къде ще отиде Моят Пророк, след като е получил Господната подкрепа и призив в сърцето си...”

След думите на Исус видението се промени и очите ми отново виждаха Святата планина на Отца. Тук Божият Пророк вече влизаше в една пещера, а Исус отново ми каза:

“Искаш ли сега двамата с теб да влезем в самата пещера? Защото именно там ще видиш най-ценното...”

“Да, Исусе! Искам да влезем...” - отговорих аз и само след миг вече вървах след Исус. Така забелязах първото, с което пещерата впечатляваше цялото ми сърце. Това беше тишината. А след много малко време аз вече усещах нозете си потопени от кристално чисти води. Тези води бяха съвършено тихи и успокоителни. Именно в тях стояха нозете и на Божия Пророк. И точно тогава Исус ми каза:

“Сега си в тихо течащите Силоамски води. И тези води винаги текат в пещерите, в които трябва да влезете по Божията Съвършена Воля. Ето тук пребъдваше Илия. Затова виж какво говори Словото за този етап от живота му...”

“Исусе! Словото говори, като казва, че той...

“...влезе в една пещера, гдето се засели...”¹⁷

“Как разбираш това заселване?”

Защото днешните биха влезли в пещерата само като туристи. И докато я погледнат, вече са излезли... Но за да ти казва Словото Ми, че Илия се засели в пещерата, то това не иде ли да ти покаже, че Божият пророк имаше твърде сериозно отношение към нея? Или нека те попитам така: Ти би ли се заселил в тази пещера? Би ли живял в нея по Волята на Отца Ми?”

Погледнах на пророка, а след това отново очите ми бяха грабнати от кристалните води, в които стъпвах нозете ми. Затова казах на Исус:

“Да, Господи! Бих се заселил тук заради тихите води на Силоам. Защото на Отец Му се е видяло угодно водите да текат именно в пещерите...”

Исус се усмихна на отговора ми и продължи:

“А защо на твоя Отец Му се е видяло угодно да поставя водите на Силоам в пещерите? Какво е пещерата пред Неговия Свят поглед? Ако има пещери на смъртта, то няма ли пещери на Живота?”

¹⁷ (III Царе 19:9)

“Господи мой! Разбира се, че има пещери на Живота. Именно в такава пещера влезе Пророк Илия...”

“А каква е разликата между пещерите на Живота и пещерите на смъртта?”

Въпросът на моя Господ бе твърде дълбок, но присъствието на Святият Дух беше толкова мощно и силно, щото от устата ми излезе отговорът:

“Господи мой! В пещерите на Живота ние ослепяваме за света, за да прогледнем за Небето, а в пещерите на смъртта човеците са слепи за Небето, понеже гледат на света...”

Исус се усмихна и очите Му заблестяха радостно. И като ме прегърна, Той ми каза:

“Иди и дай това Небесно послание на Моите чеда. Иди и им кажи, че Аз ги чакам в пещерите на Живота. Защото ето, да ослепеете за света ще рече да смирите душите си. За да бъдете слепи за онова което съблазнява и тегли към дявола. За да бъдете слепи за човешки почести и политики. За да бъдете слепи за всичката мерзост на лукавия. Само тогава, когато ви видя незрящи за злото, Аз ще заповядам и съдбата, скрита в думите Ми. Съдба, за която казах:

“За съдба дойдох Аз на тоя свят, за да виждат невиждащите, а виждащите да ослепеят...”¹⁸

И ако някой е мъдър и разумен, та да внимава на Словото Ми, то ще види това, че тези Мои думи Аз изрекох, когато слепият намери изцелението си именно във водите на Силоам. Защото духовните непременно ще видят духовното проглеждане на сляпородения и Спасението на духа и сърцето му, а плътските ще продължат още да се чудят защо Господ е плюл и намазал очите с кал.

Кажи Ми тогава - не беше ли и онзи сляпороден в същата тази пещера? Не беше ли и той сляп за света? Не затова ли нозете му го отведоха до водите на Силоам? Не разбирате ли, че докато сте зрящи за света, вие сте далеч от Моето Спасение? Не разбирате ли,

¹⁸ (Йоан 9:39)

че именно затова ви се дава примерът на Илия, Духът и Силата на Илия?

Затова ти продължи да наблюдаваш следващите знамения около тази пещера. Защото твоят Господ знае как да раздели смирение от лъжесмирение и искреност от лицемерие. И за този тих и смирен Илия дойде изпит от Мен. Изпит, с който Отец Ми напълно одобри слугата Си. Защото всички ще бъдете изпитани доколко обичате тихите води на Силоам и не ви ли впечатлява измамния шум на дявола...”

След думите Си Господ се приближи до пророк Илия в самото видение и тихо го попита:

“Що правиш тук, Илие?” ¹⁹

А Пророкът, като усети Святото присъствие на Царя на Сион, също така тихо каза:

“Аз съм бил много ревнив за Господа Бога на Силите; защото израилтяните оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти; само аз останах, но и моя живот искат да отнемат...” ²⁰

А Исус отново му отговори:

“Излез та застани на планината пред Господа...” ²¹

След тези думи Исус отново се обърна към мен, като каза:

“А сега, момчето Ми, нека те отведе отвън, пред пещерата. Защото дяволът застава пред всички такива пещери и търси всякакъв начин, за да изкара Божиите угодници навън от властта на тишината. Затова наблюдавай и самите знамения на лукавия...”

Така двамата с Исус излязохме от самата пещера, а Господ вдигна ръката Си и посочи напред, като ми каза:

“Наблюдавай вятъра, който Отец Ми допуска като наложено изпитание за тихите Си чедата...”

В пълно потвърждение на Господните думи очите ми видяха силна вятърна вихрушка, която бе съпроводена с огромен тътен и грохот. Така аз

¹⁹ (III Царе 19:9)

²⁰ (III Царе 19:10)

²¹ (III Царе 19:11)

виждах, че вятърът започна да разцепва планинските бърда и да сломява огромни скали, тъй че грохотът стана ужасен. Но пророк Илия все така не се появяваше на входа на пещерата. Тогава Исус ме попита:

“Видя ли какво стори вятърът на лукавия? Видя ли как той разцепи бърдата и сломи много от скалите? Как мислиш тогава? Природни скали и бърда ли търси вятърът на дявола, за да ги разруши и да вдигне много шум? Какво са тук разцепените бърда и какво са сломените скали?”

“Господи, като гледам на тази яростна вихрушка и на силния вятър, в сърцето ми нахлуват думите на Пророк Исайя, който записа за последното време, като каза:

“Даже младите ще отслабнат и ще се уморят, и отбраните момци съвсем ще паднат; но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат...”²²

Като гледам сега на този вятър, виждам, че не му устояха нито бърдата, нито скалите. Защото бърдата се разцепиха, а скалите се сломиха...”

А Исус допълни към думите ми, като каза:

“Ето, вашият Господ говори ясно! И ясно ви известява, че Отец Ми е ревнив Бог, Който няма да допусне в Святото Си светилище човеци, които не внимават на Гласа Му и никак не желаят да вършат Волята Му. И в това последно време Той изпраща заблуда, като силен и шумен вятър. В тази заблуда ще намерят гибелта си много църковни бърда и самовлюбени скали. Бърдата ще бъдат разцепени, понеже са търсили шума. И скалите ще бъдат разломени, понеже не са внимавали на Божия Глас.

“...но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат...”

Да чакате Господ ще рече да влезете в пещерите на смирението, където текат тихите води на Силоам. Защото Божият

²² (Исайя 40:30-31)

пророк не излезе при шума на силния вятър. Понеже знаеше в сърцето си, че:

“Господ не бе във вятъра...”²³

Но ти продължавай да наблюдаваш следващите знамения на лукавия...”

В отговор на Господните думи аз усетих как земята под нозете ми се разлюля, тъй че за миг изгубих равновесие и залитнах, но Исус простря ръката Си и ме закрепил. Тогава се надигна още по-силен грохот. И с този грохот земята започна да се тресе още по-страшно. Но Илия все така не се появяваше пред входа на пещерата. А Исус ме попита:

“Защо залитна? Защо земята така се разтрепери под нозете ти?”

“Господи мой! Сам виждаш, че стана земетръс. Именно затова залитнах!”

“А защо аз не залитнах, но залитна ти? И забеляза ли, че шумът от земетръса беше по-силен от шума на вятъра?”

“Да, Исусе! Забелязах това. А колкото до залитането, то признавам пред Теб, че земетръсът би смутил само живеещите на земята, понеже е земетръс. И в това отношение част от мен е все още земна и плътска ...”

“А не ви ли предупреди вашият Господ, че в последните дни ще настане голяма скръб и на разни места ще има много трусове? Ако дяволът прави тези трусове, то е, за да впечатли земните с шума от самите трусове, та такива никак да не чуят Божия Глас. Защото, ето, предупреждавам ви:

Днес и до свършека на света дяволът ще извърши много фалшиви знамения, с които ще измами живеещите на земята. И ефектът от неговите знамения ще е като шумни трусове, на които земните няма никак да устоят, но непременно ще се съблазнят...”

Слушах Исус и сърцето ми прекрасно Го разбираше. Защото, замисли се, скъпи ми братко, с какъв тщеславен шум се посрещат навсякъде помазаниците на лукавия. Помисли какъв трус е за плътските всяко фалшиво знамение, което им обещава неща от този свят, а не от бъдещия. Но ето, че този прекрасен Божий слуга все така не излизаше от пещерата. Защото знаеше в сърцето си, че:

²³ (III Царе 19:11)

“Господ не бе в земетръса...”²⁴

А Исус, като наблюдаваше размислите ми, отново посочи с ръка и каза:

“Виж сега и последното от фалшивите знамения на лукавия. Знамението с неговия огън...”

След думите на Господ аз вече наблюдавах нещо изумително. Защото от поднебесните места към земята започнаха да падат огнени пламъци. И в мига, когато докоснеха земята, те лумваха и от лумването се вдигаше шум, много по-голям от предишните. Защото запалените дървета пращяха твърде страшно. А при всяко ново падане на пламък от поднебесните места, шумът бе като оглушителен взрив. И аз отново погледнах към Исус и към входа на пещерата, но Божият пророк Илия все така не излизаше. А Исус, като ми посочваше пораженията от огъня, ми каза:

“Разбираш ли сега, че този огън ще извърши най-големите поражения на земята. Защото това е огънят на дявола. Огънят, който никога не угасва и е запазен за външната тъмнина...”

“А какво е самият огън, Господи мой! Защо той е толкова шумен и оглушителен?”

А Исус отговори:

“Това е огънят за червеите на всяка плът. Той кара червеите да правят плътта твърде шумна. Този огън казва на запалените от него:

“Любете света и всичко що е в света. Който люби света, ще го придобие!”

Какво по-силно желание за плътта от това да придобие света?

Какъв по-силен шум за плътта от проповядвания просперитет и светско богатство? Какъв по-силен шум за плътта от славата, ръкопляскането и човешките почести? Кой тогава би оцелял всред шума на този огън, ако не Моите, които пребъдват в пещерата всред тихите води на Силоам? Защото Пророкът Ми не излезе и при шума от огъня. Защото, там, всред тишината в пещерата, той чуваше Гласа Ми и прекрасно знаеше, че:

“Господ не бе в огъня...”²⁵

²⁴ (III Царе 19:11)

²⁵ (III Царе 19:12)

И ето, миг преди пророкът Ми да излезе и да чуе тихия и тънък Глас Господен, заявявам на цялата Си Църква:

Аз, Господ и Бог Исус Христос, не се намирам в шумния вятър на всяка човешка заблуда и измамнителни ереси!

Аз, Господ и Бог Исус Христос, не се намирам в земетръса на измамливите знамения, които докарват плътските човеци до шумен възторг!

Аз, Господ и Бог Исус Христос, не се намирам в огъня на Вавилон, който кара извратените да любят света и всичко, що е в света!

Аз, Господ и Бог Исус Христос, осъждам на вечно разорение и погибел всички, които обикнаха шума и презряха тихите води на Силоам! Такива ще чуят Гласа Ми едва когато застанат пред Моето съдилище, за да получат справедливата отплата на Божия Гняв.

А колкото до Моите скрити и тихи чеда, то за всички тях ще дойде вечна съдба от Моя Отец. За да бъдат дървета, посадени при потоци от води. И Святите стихове на Пророка ще им бъдат вечен дял. За да се сбъдне това, което устата Господна е изрекла и отново изрича сега:

“Правдата ще издейства мир; и сетнината на правдата ще бъде покой и увереност до века. И Моите люде ще обитават в мирно заселище, в утвърдени жилища, и в тихи успокоителни места...”²⁶

Аз го изговорих! Аз го изрекох!”

²⁶ (Исайя 32:17-18)